

1. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΓΚΕΦΦΚΕΝ (έν σελ. 295).

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, τὸ μάλιστα ἀπασχολήσαν καὶ ἀπασχολοῦν εἰσέτι σύμπασαν τὴν Εὐρώπην, εἶναι ἡ ἐν τῇ „Γερμανικῇ Ἐπιθεωρήσει“ δημοσιεύσις τοῦ ἡμερολογίου τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Γ'. Χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοῦργου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἡμερολογίου, παραθέτοντες συγχρόνως ἐνταῦθα ὀλίγας περὶ τοῦ ἀνδρὸς βιογραφικὰς σημειώσεις. Ὁ Ἐρρίκος Γκέφφκεν ἐγεννήθη ἐν Ἀμβούργῳ τῇ 9. Δεκεμβρίου 1830 ἐξ ἀρχαίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ὁ πατήρ του, εἰς ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων τοῦ Ἀμβούργου, κατεῖχεν αὐτῷ τὸ τιμητικὸν ἀξίωμα ἐμπορικοῦ γερουσιαστοῦ. Μετὰ τὴν ἀποπερότωσιν τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν του ἐν τῇ πατρίῳ πόλει μετέβη ἐν ἔτει 1850 εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βόννης καὶ βραδύτερον τῆς Γοττίγγης καὶ Βερολίνου, ἐνθα ἐσπούδασε νομικὰ, πολιτικὰς ἐπιστήμας καὶ ἱστορίαν. Τὸ 1854, εἰκοσιτετραετὴς τὴν ἡλικίαν, διωρίσθη γραμματεὺς τῆς πρεσβείας τῶν ἐλευθέρων γερμανικῶν πόλεων ἐν Παρισίοις, τὸ 1855 ἐντολοδόχος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων, τὸ 1856 ἐπιτετραμμένος τοῦ Ἀμβούργου ἐν Βερολίῳ, τὸ 1859 πρόεδρος ὑπουργὸς τῶν Ἀνσεατικῶν πόλεων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Μέχρι τοῦ ἔτους 1866 διέμεινεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.

Μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1866 μετέβη εἰς Λονδίον, ἐνθα διέμεινεν ἐπὶ δύο ἔτη ἔχων τὴν αὐτὴν καὶ ἐν Βερολίῳ θέσιν τοῦ προσέδρου ὑπουργοῦ. Τὸ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς Ἀμβούργον, ἐνθα ἐγένετο σύνδικος τῆς γερουσίας. Ἀνέκαθεν ὁ Γκέφφκεν ὑπῆρξεν ἐχθρὸς τῆς πρωσικῆς πολιτικῆς· τὸ ἰδεῶδες τῆς διπλωματικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας ἦτο νὰ διατηρήσῃ εἰς τὴν πάτριον αὐτοῦ πόλιν τὴν δημοκρατικὴν αὐτῆς αὐτονομίαν.

Μετὰ τοῦ διαδόχου τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου εἶχε πρὸ πολλοῦ συνδεθῇ δια φιλικῶν σχέσεων. Ἐν Βόννῃ, ὡς συμφοιτηταί, εἶχον τὸ πρῶτον γνωρισθῇ καὶ ἐπανεῖδον ἀλλήλους βραδύτερον ἐν Λονδίῳ. Διὰ τῆς βαθείας καὶ ἐμβριθοῦς ἐπιστημονικῆς καὶ πρακτικῆς αὐτοῦ μορφώσεως καὶ τῆς ἀμέπτου αὐλικῆς συμπεριφορᾶς καὶ εὐστροφίας κατάρθρωσεν ὁ Γκέφφκεν νὰ ἐπισπάσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους, τοῦ ὁποίου αἱ κλίσεις πρὸς τὰ ἀγγλικά ἦθι συνεφώνουν τὰς ἑαυτοῦ, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου τὰ πολιτικὰ φρονήματα τοῦ ἐξ Ἀμβούργου διπλωμάτου κατὰ τὴν γενναϊότητα καὶ εὐγενῇ ἀνεκτικότητά, ἣν ἐπεδείκνυτο ὁ Φρειδερίκος πρὸς τοὺς ἐν τῇ πολιτικῇ ἐναντία φρονούντας, οὐδόλως ἠδύναντο νὰ ἐπηρεάσωσι τὴν φιλικὴν αὐτῶν σχέσιν.

Τὸ 1871 διωρίσθη ὁ Γκέφφκεν, τῇ ἐνεργείᾳ του πρῶσου διαδόχου, τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐν τῷ νεωστὶ ἰδρυθέντι πανεπιστημίῳ τοῦ Στρασβούργου. Ἐνταῦθα συνέγραψεν ὁ Γκέφφκεν τὸ σύγγραμμά του „πολιτεία καὶ ἐκκλησία“ (1875) δι' οὗ ἀποτόμως ἐπετίθετο κατὰ τῆς πρωσικῆς πολιτικῆς.

Τὸ 1881 κατέλιπε, χάριν τῆς υγείας του, τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἑδρὰν, πρὸς ἣν οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐξοικειωθῇ, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀμβούργον ὡς μυστικὸς δικαστικὸς σύμβουλος. Ἐνταῦθα διήγαγεν ἑκτοτε βίον ἡρεμον, ἀλλὰ πλήρη ἀόκνου ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ὁποίας ἀναφέρομεν μόνον τὰ συγγράμματα „Περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος“ (1881), „Ἡ θέσις τοῦ Πάπα ἐν τῷ διεθνῇ δικαίῳ“ (ἐν τῷ „Ἐγχειριδίῳ τοῦ διεθνοῦς δικαίου“ τοῦ Holtzendorff), „Τὸ ζήτημα τῆς Ἀλαβάρμας“, „Ὁ κοινωνισμός“, „Ἡ μεταρρύθμισις τῶν φέρων τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους“ καὶ πολλὰς ἄλλας ἱστορικὰς καὶ πολιτικὰς μελέτας, μαρτυρούσας ἑκτακτον πολιτικὴν ὀξυδερκίαν καὶ βαθεῖαν καὶ ἐμβριθῆ ἐπιστημοσύνην.

2. ΘΗΡΑ ΦΑΣΙΑΝΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Α. v. Maffei (ἐν σελ. 299).

3. ΚΑΡΤΟΥΜ (ἐν σελ. 303). Καρτούμ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ αἰγυπτιακοῦ Σουδᾶν. Ἡ χώρα αὕτη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἦτο εἰσέτι ἐντελῶς ἀγνώστος. Εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ὁ Λευκὸς ἐνοῦται μετὰ τοῦ Γλαυκοῦ Νεῖλου, ἐπὶ τινος προεξοχῆς εἶτε ἀκρωτηρίου, ὀνομαζομένου Ραζ-ελ-Καρτούμ ἄκρον τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος) ἔκειτο ἀρχικῶς μικρόν τι χωρίον, κατοικοῦμενον ὑπὸ ἀλιέων. Ἡ ἐξαιρετος αὐτοῦ στρατηγικὴ θέσις δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν, καὶ οὕτως ἰδρύθησαν ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον τὸ 1823 ἀχυροσκεπεῖς καλύβαι διὰ Τούρκους στρατιώτας. Αἱ καλύβαι μετ' οὗ πολὺ κατεστράφησαν ὑπὸ πυρκαϊῶν καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐκτίσθησαν πῆλιν οἰκίσκοι. Βραδύτερον ὠκοδομήθησαν ἀγοραὶ καὶ τζαμιά καὶ τὸ μικρὸν χωρίον μετεβλήθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς μικράν τινα πόλιν, ἥτις ἐν ἔτει 1830 ἐγένετο ἡ πρωτεύουσα τοῦ Σουδᾶν. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὴν πόλιν Καρτούμ. καθ' ὃν χρόνον διέτριβεν εἰσέτι ἐν αὐτῇ ὁ Γόρδων. Κεῖται ἐπὶ τινος ἐρήμου καὶ γυμνῆς ἀμμόδους πεδιάδος παρὰ τῷ Γλαυκῷ Νεῖλῳ καὶ συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀθλίων πηλίνων οἰκίσκων, με στενοῦς, σκολιοῦς καὶ ῥυπαροῦς δρομίσκους. Μόνον ὀλίγισται οἰκίαι, π. χ. ἡ μεγάλη καὶ κομψὴ οἰκία τοῦ διοικητοῦ, κειμένη πρὸ εὐρείας, ὑπὸ φοινίκων περιβαλλομένης πλατείας, τὸ τζαμίον, ἡ κοπτικὴ ἐκκλησία, καὶ τινες οἰκίαι Ἑλλήνων ἐμπόρων καὶ ἄλλων Εὐρωπαίων, εἶναι ἐκτισμέναι με πλίνθους. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως συμποσοῦνται εἰς 50,000, τὸ πλεῖστον ἄραβας. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἱκανοὶ Εὐρωπαῖοι, ὡς ἐπὶ το πλεῖστον Ἕλληνες (παντοπωλαὶ καὶ καφεπωλαὶ), Ἴταλοι καὶ Γάλλοι. Τὸ κλίμα ἐν Καρτούμ εἶνε ἐπιβλαβέστατον εἰς τὴν υγείαν τῶν Εὐρωπαίων ἰδίᾳ, οὕτως ὥστε ἡ Εὐρωπαϊκὴ κοινότης ἐν τῇ πόλει ταύτῃ πολλάκις ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηφανίσθη ἐντελῶς ἐκ τῶν συχνῶν θανάτων. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀρχαίου ἐμπορικοῦ κέντρου Schendy συνεκεντρώθη ὅλον τὸ ἐμπόριον τοῦ Σουδᾶν ἐν τῇ πόλει Καρτούμ ἥτις τῶρα συνδέει σύμπασαν τὴν ἐμπορείαν τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἀραβικοῦ κόμμιος, ὀξυφοινίκων, πτερῶν στρουθοκαμήλων καὶ δούλων ἐκ τῆς κεντρῶς Ἀφρικῆς μετὰ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.